

KNUT

Under norsk flagg

Den här gången vill jag som omväxling berätta om norska öbor i stället för svenska.

För många år sedan – en sommardag – var en släkting och jag passagerare ombord på ett norskt fartyg som avgick från Trondheim. Målet var den ensliga ön Munkholmen. Vår guide ombord var en glad och trevlig flicka som på tre språk berättade om staden Trondheim och om ön Munkholmen som vi skulle besöka.

Ute på Munkholmen satt det förr munkar och präntade, därav namnet, meddelade guiden. Jag som själv är född och uppväxt och har tillbringat en stor del av mitt liv ute på en liten ö i havet, såg givetvis fram mot besöket i de så kallade Munkgrottorna ute på ön. Det var strålande solsken då vi steg i land på den vackra ön, som var inbjudande klädd i skön grön sommar-skud.

Men vi ville ju se Munkgrottan och följde guiden genom de mörka dystra gångarna. Hu så mörkt och dystert efter det strålande solskenet därutanför. Hade vi "tagit oss vatten över huvudet"? Fanns det verkligen inte en liten ljusglimt i det kompakta mörkret?

Jo minsann, i en liten nisch stod ett litet ljus. Den lilla fladdrande lågan såg så svag ut i sin kamp mot det kompakta mörkret i den svala gången. Jag blev dock glad igen när mina ögon hade vant sig vid den svaga belysningen och vi då kunde skönja hur dessa munkar fordom hade haft det. Tänk – vi fick då lära oss hur mycket ett enda tänt ljus kan betyda i vår värld...

Flickan fortsatte så att visa oss vidare och vår enda chans, tänkte vi, var naturligtvis att följa efter henne för att åter komma ut i ljuset – och friheten.

Och plötsligt som en veritabel explosion av ljus möttes vi av vår Herres härliga solsken! Vi blev jättegla – som alla förstår. Solen sken i kapp med flickan och alla dem som befann sig i solen därutanför grottöppningen! Det var badgäster – mest vackra flickor, en del klädda i baddräkter, en del knappt det! Vi fick lära oss att rätt sätta värde på ljuset och den välsignade och värmegivande solen.

Författaren Vilhelm Moberg skrev "Din stund på jorden"! Ja, människans liv kan kallas en stund på jorden! Men vi måste också tänka på alla dessa som har det mörkt och bekymmersamt. De behövde få se en ljusglimt i sina liv! Tänk om alla kunde bli så glada som vi blev därute på en liten ö – fjärran från vårt hemland!

Från Oslo for vi sedermera även ut med båtar bland öarna och fick då spörja att man därborta hade ungefär samma problem som vi har på en del öar i Sverige! Jag trivdes emellertid gott under norsk flagg och jag kan för övrigt avsluta denna Norgeskildring med att säga: Vi sitter alla i samma båt.

KNUT ANDERSSON